

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci žalobce **FICHEM spol. s r.o.**, se sídlem Prostějov, Vrahovická 421/123, zastoupeného JUDr. Michalem Hudečkem, advokátem se sídlem Olomouc, Krapkova 38, proti žalovanému **Generálnímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Praha 1, Lazarská 15/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2012, č.j. 31076/12-3111-013663, ve věci daně z příjmů právnických osob

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2012, č.j. 31076/12-3111-013663, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě

ze dne 1.3.2012, č.j. 8811/11-1202-802322, jímž byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, vedené Finančním úřadem v Prostějově jako správcem daně.

Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí odporuje zákonu č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“) i ustálené judikatuře a že správce daně překročil meze správního uvážení směrem k libovůli. Návrh žalobce byl zamítnut, ačkoli žalobce předestřel správním orgánům nové důkazy a skutečnosti, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí a navíc rozhodnutí bylo učiněno na základě křivé výpovědi svědka. Rozhodnutí správních orgánů proto vyznívají tendenčně a působí, jakoby se správní orgány snažily za každou cenu zamezit znovuotevření řízení, což je patrné z ambivalentního přístupu k jednotlivým důkazům, např. k faktuře č. 6091, kterou správce daně vyhodnotil nejprve jako důkaz svědčící proti žalobci, avšak poté, co bylo prokázáno pozitivní vyznění tohoto důkazu ve prospěch žalobce, byla tato listina označena za irelevantní pro daňové řízení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se se všemi odvolacími námitkami žalobce důsledně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí a na svých závěrech trvá. Konkrétně fakturu č. 6091 v rozhodnutí vyhodnotil jako důkaz nepoužitelný v předmětném daňovém řízení, neboť jde o fakturu vystavenou jinému příjemci (odběrateli) než žalobci, a to M.L.

Dne 25.2.2013 byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento dále namítal, že v původním řízení nebyl vyslechnut Ing. M. L., ačkoli měl k věci hodně co říci a chtěl tak učinit. Svědci, jejichž výslech žalobce navrhl v návrhu na povolení obnovy řízení, vyplynuli až po skončení původního řízení v okamžiku, kdy se někdejší jednatel žalobce pan P. Č. a někdejší společník žalobce pan R. L. dostali k účetnictví žalobce.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Finanční úřad v Prostějově vydal na základě zprávy o daňové kontrole dne 1.2.2010 dodatečný platební výměr na snížení daňové ztráty žalobce za zdaňovací období roku 2006. Žalovaný se proti jednomu ze čtyř kontrolních nálezů odvolal a v tomto rozsahu byl předmětný dodatečný platební výměr změněn. Dne 23.8.2011 a 12.10.2011 podal žalobce návrhy na povolení obnovy řízení ve shora uvedené věci z důvodu, že vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které dle žalobce svědčí v jeho prospěch, tj. prokazují, že ve dvou případech došlo k nesprávnému vyloučení nákladů žalobce ze základu daně, ačkoli tyto jím byly fakticky vynaloženy. Konkrétně namítal, že dne 20.6.2011 mu byla vrácena část účetnictví, v níž objevil fakturu č. 6091, která prokazuje provedení zahradnických prací při rekonstrukci zeleně kolem DONA MARKETU v hodnotě 88.325,- Kč. Doložil rovněž čestná prohlášení svědků O. K. a Ing. M. L., kteří se měli osobně předmětných zahradnických prací účastnit. Dále tvrdil, že tvrzení bývalé jednatelky společnosti H. S. a bývalé účetní J.H. byla lživá a účelová ve snaze poškodit žalobce, což prokazuje trestní řízení proti bývalé jednatelce. Dále

navrhoval povolení obnovy řízení i ohledně obchodního případu „NAIL & TIN, a.s.“, neboť tvrdil, že nově zjištěnými důkazy lze prokázat, že se předmětné obchody (náklad žalobce na poradenskou činnost ve výši 100.000,- Kč) uskutečnily. V této souvislosti předložil čestná prohlášení svědků O. K., V. B., S. K. a Ing. M. L. a navrhl jejich výslech a konfrontaci těchto osob s bývalou jednatelkou H. S., a dále čestné prohlášení M. K. o tom, že v původním řízení vypovídal křivě.

Správní orgán I. stupně návrh na povolení obnovy řízení zamítl. V rozhodnutí se zabýval jednotlivými nově navrženými důkazy a hodnotil, zda tyto souvisí s případem. Ohledně faktury č. 6091 správní orgán I. stupně uvedl, že tato nebyla předmětem daňové kontroly, tudíž je bezpředmětné se jí zabývat. Ve vztahu k čestnému prohlášení M. K. o tom, že v původním daňovém řízení vypovídal křivě, uvedl správní orgán I. stupně mj., že toto prohlášení se jeví jako účelové, neboť svědek neuvádí, zda pro pohrůžky, pod jejichž tlakem učinil křivou výpověď, podal trestní oznámení, a dále neuvádí, že by a z jakého důvodu v současné době měla již hrozba pominout.

Odvolání žalobce, které obsahuje tytéž námitky jako žaloba, žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí se opětovně podrobně vypořádal s jednotlivými v návrhu na povolení obnovy tvrzenými skutečnostmi a navrženými důkazy. K faktuře č. 6091 vystavené dodavatelem K. P. dne 20.11.2006 na částku 89.603,- Kč žalovaný uvedl, že jako příjemce faktury není uveden žalobce, tudíž se nemůže jednat o důkaz v předmětném daňovém řízení. Důkaz čestným prohlášením svědka M. K. dle žalovaného není možné přijmout jako věrohodný důkaz v daňovém řízení a jako důvod pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. b) d.ř., neboť napadené rozhodnutí nebylo vydáno pouze na základě křivé výpovědi svědka.

Podle § 117 odst. 1 d.ř. řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,

b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku,

c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo

d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.

Žalobní body byly žalobcem formulovány značně obecně bez vymezení konkrétních důvodů, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a rovněž bez bližšího vysvětlení, jak byl žalobce napadeným rozhodnutím či postupem správních orgánů zkrácen na svých právech.

Obsahovým vymezením žalobních bodů se již opakovaně zabýval rozšířený senát NSS. V rozsudku sp. zn. 2 Azs 92/2005 (publikovaném pod č. 835/1996 Sb. NSS) uvedl zde, že „§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková

tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem "konkrétní" je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované.“ Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že „nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany.“ Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že *"žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti."*

Dále rozšířený senát NSS v rozsudku sp. zn. 4 As 3/2008 (publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS) uvedl, že *„žalobní bod je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. Míra precizace žalobních bodů tedy do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Pokud tedy žalobce namítá, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť návrh na obnovu řízení byl zamítnut, ačkoli žalobce „předestřel správním orgánům nové důkazy a skutečnosti, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí a navíc rozhodnutí bylo učiněno na základě křivé výpovědi svědka“, pak žalobce zjevně toliko tvrdí důvod, pro který návrh na obnovu předmětného řízení podal a vyjadřuje svou nespokojenost s tím, že návrhu nebylo vyhověno, ačkoli dle jeho názoru byl důvod pro obnovení řízení dán. Žalobce však dále nekonkretizuje skutečnosti, jež jsou z jeho pohledu relevantní vzhledem k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí. Neuvádí, zda úvahy správních orgánů považuje za nejasné, nelogické, či vzájemně si protiřečící, popř. zda se dle jeho názoru správní orgány s některými konkrétními skutečnostmi tvrzenými v návrhu na obnovu řízení, či v odvolání nevypořádaly a jejich rozhodnutí tak trpí nepřezkoumatelností.

Správnímu soudu bylo tudíž umožněno posoudit námitku nezákonnosti pouze v dané míře obecnosti. Soud tak konstatuje, že rozhodnutí žalovaného není ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné, neboť ve vztahu k tvrzeným důvodům obnovy řízení žalovaný precizně hodnotí všechny žalobcem tvrzené skutečnosti a navržené důkazy

a u každé jednotlivě uvádí, zda se skutečně s ohledem na rozsah dokazování v původním řízení jedná o skutečnosti a důkazy nové ve smyslu § 117 odst. 1 d.ř., nebo zda se jedná o skutečnosti a důkazy, které již v původním řízení zohledněny byly a žalobce se toliko domáhá jejich odlišného hodnocení. Dále z těch důkazních návrhů, které sice žalovaný novými shledává, vylučuje ty, které nedostojí zákonnému požadavku § 117 odst. 1 písm. a) d.ř., tj. které žalobce zjevně mohl navrhnout již v původním řízení a neučinil tak. Konečně k čestnému prohlášení M. K. o tom, že v původním řízení vypovídal křivě, doplnil žalovaný pochybnosti správního orgánu I. stupně o věrohodnosti takového důkazu významným závěrem, že tento důkaz nemůže být důvodem pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. b) d.ř., neboť napadené rozhodnutí nebylo vydáno pouze na základě výpovědi uvedeného svědka, nýbrž (dodává soud) i na základě jiných skutečností, a to vyjádření samotného daňového subjektu (tehdejšího jednatele R. L.) a jeho bývalé jednatelky H. S. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tedy přezkoumatelné a obsahuje všechny náležitosti odůvodnění rozhodnutí dle § 102 odst. 4 d.ř.

Jediná námitka, které byla svojí určitostí a srozumitelností způsobilá k tomu, aby se jí soud zabýval individuálně, se týkala faktury č. 6091. Z obsahu spisu soud zjistil, že fakturu č. 6091 vystavila K. P., IČ: X dne 20.11.2006 odběrateli M. L., bytem L. 363, B. – L. na částku 89.603,- Kč, přičemž předmět zdanitelného plnění, které se mělo uskutečnit dne 10.11.2006, je uvedena realizace výsadby zahrady a zavlažovacího systému zahrady u novostavby RD Toveř. Lze se tedy plně ztotožnit se závěrem žalovaného, že tato faktura s případem nesouvisí a týká se zjevně jiného subjektu. Tato faktura tedy nemůže být důvodem pro obnovu předmětného daňového řízení, neboť její provedení k důkazu by nemohlo mít žádný, natož podstatný vliv na výrok rozhodnutí ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) d.ř. Tvzení žalovaného, že tato faktura byla hodnocena ambivalentně, tj. že došlo ke změně jejího hodnocení stran správních orgánů poté, co se projevilo pozitivní vyznění dané faktury pro žalobce, nemá dle názoru soudu oporu ve spise, neboť z žádné listiny ani rozhodnutí správních orgánů nevyplyvá, že by obsah předmětné faktury jakkoli příznivě pro žalobce kdy vyzníval.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení požadoval, a to ve výši režijního paušálu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) za každý právní úkon v řízení učiněný. Z již konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu ČR však vyplývá, že schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí na soudě je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je, obzvláště takový správní úřad, jakým je žalovaný, dostatečně vybaven (viz např. nález Ústavního soudu II. ÚS 437/99, popř. rozsudek NSS sp. zn. 6 As 40/2006). Povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje tedy samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy, tudíž žalovanému náhrada administrativních nákladů nepřísluší.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 5.6.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu